

Akce subjektu (a událost) / Událost a (její) akce / Flexe (událostná) / Reflexe (a její dění)

Pravá událost je (pravým) celkem, což znamená, že se děje v každém okamžiku celá (nikoli po etapách či fázích). To však předpokládá, že je celá (a v každém okamžiku) ve skutečném (aktivním) vztahu jak ke své budoucnosti, tak i ke své minulosti. Z toho vyplývá, že některé reálné vztahy (ty se také dějí, odehrávají) musí nutně směřovat proti proudu obecného času. – Zvláštním případem událostného dění je dění tzv. akce. Akce je jakousi odbočkou událostného dění hlavní události, která sice v rámci události začíná, ale překračuje její hranice a končí jinde, a to většinou dříve než událost základní. Mezi akcí a hlavní událostí je jakýsi zprostředkující aktivní „člen“, kterému budeme říkat subjekt. Tady je třeba něco terminologicky únosného zavést, abychom rozlišili jména či pojmenování různých „subjektů“: sama základní událost není schopna výkonu „akce“, přesněji řečeno: nemůže se jako celek stát „subjektem“ nějaké akce. Na druhé straně ovšem událost jako celek, můžeme považovat za subjekt, ovšem v jiném významu. A posléze událost se „soustřeďuje“ ve svůj vlastní subjekt, eventuálně ustavuje se jako subjekt, právě svými akcemi. Toto rozlišení je nutné již proto, že musíme dbát některých zcela nepochybných skutečností. Pokud vyloučíme akci nazdařbůh jako zvláštní případ, každá jiná akce má vlastně dvojí zakončení: jedním dosahuje něčeho „předmětného“, zatímco druhým o úspěšném nebo neúspěšném průběhu dosahování nějakého cíle informuje samu základní událost; takové informace se ukládají do subjektální sféry události jako celku. To ovšem předpokládá zase jakýsi návrat části či složky akce (proti směru dění akce samé) někam, kde to může být užitečné pro příští akce. Tento návrat části či složky akce (a tím celé události/subjektu) můžeme nazvat flexí událostného dění. To za druhé; a posléze za třetí: cílem speciální akce může být jiná akce téže události (téhož událostného subjektu). Takové akce se liší od jiných akcí právě tím, že nekončí vně události jakožto subjektu, nýbrž směřuje naopak dovnitř k jejímu „centru“, ale jinému, než je subjekt jakožto centrum události. Taková akce míří k jiné, předchozí akci, ale nikoli v její aktuální přítomnosti, nýbrž v její reprezentaci v paměti resp. v subjektální sféře. Tomuto směřování jakoby zpět k tomu, co se už stalo (tedy proti směru akce i proti směru vlastního událostného dění) budeme říkat re-flexe, a to jednak proto, že to je opakovaná flexe, jednak proto, že takové opakování může být ještě znovu opakováno (odtud to „re-“).

(Písek, 040619-1.)